

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Bảy ngày 04/12/2021.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 722 “THẤY NGHE NHẬN BIẾT HƠN NGƯỜI”

Hòa Thượng muốn nói: “*Người học Phật với tâm thanh tịnh thì năng lực “thấy nghe nhận biết” của họ luôn tinh tường hơn người khác*”. Tại vì người học Phật buông bỏ đi tập khí phiền não, tự tư tự lợi không có, tham sân si mạn không có, danh vọng lợi dưỡng cũng hạ thấp đi rồi, hưởng thụ năm dục sáu trần gần như rất đạm bạc. Vậy thì năng lực “*thấy nghe nhận biết*” chắc chắn tinh tường, thấy nghe và nhận biết mọi sự mọi vật đều rất tường tận. Ngược lại, nếu người học Phật chúng ta thấy nghe nhận biết không được tinh tường như người khác thì vấn đề nghiêm trọng. Chúng ta không được như vậy vì nội tâm vẫn đầy rẫy tập khí phiền não nên tâm thanh tịnh không hiển lộ.

Phật ví dụ trong một đoạn Kinh: *Ngọc Mani mà gieo vào nước thì nước sẽ trong ngần, ngọc Mani mà bỏ vào chất độc thì chất độc tự tan biến*. Ngọc Mani là thí dụ cho tâm thanh tịnh của chúng ta. Chúng ta tu học Phật mà không hiển lộ được tâm thanh tịnh, chỉ hiển lộ những thứ phiền não vọng tưởng, vậy thì làm sao mà thấy, nghe, nhận, biết một cách tinh tường hơn người được!

Hòa Thượng nhắn nhủ chúng ta: “*Người học Phật thấy, nghe, nhận, biết phải tinh tường hơn người thông thường*”. Người thường chìm đắm trong phiền não tập khí của mình, thích ăn thì ăn, thích ngủ thì ngủ, thích sân hận thì sân hận, thích tham thì tham, thích tự tư tự lợi thì tự tư tự lợi. Người học Phật phải kiểm soát được phiền não tập khí của mình, đối trị được phiền não tập khí của mình. Đó mới là tu hành, đó mới là công phu.

Nhiều người tưởng rằng mình công phu rất tốt, cứ bình bình an an mà sống, nhưng khi gặp những sự việc như con chết, nhà cháy thì lúc đó mới biết công phu của mình cao hay thấp. Trong cuộc đời này không thiếu người gặp phải kiếp nạn lớn như vậy. Chúng ta tu hành chưa gặp phải chướng ngại lớn nên cứ tưởng mình tâm an lý đắc lắm, cứ tưởng mình tu hành có thành quả lắm. Tất cả đều là giả, mọi người phải nên hiểu điều đó! Con chết, nhà cháy thì ta có cảm thấy bình thường không? Ta có quán rõ được cái lý vô thường không?

Phật dạy: “*Ta Bà là cõi nước vô thường, không an, sớm còn tối mất*”. Công phu không phải là một ngày 5 thời hay 8 thời mà là thật sự có được nội tâm an định trong mọi hoàn cảnh. Biết rõ tường tận, thấy rõ tường tận nhưng không trơ trơ, không khùng khùng điên điên. Biết bao nhiêu Tổ Sư Đại Đức tu hành đã trải qua đời sống gian khổ, thậm chí cơm không đủ ăn, áo không đủ mặc. Chúng ta đang hưởng phước, hưởng cho hết để rồi te tua. Thầy của Ngài Huyền Trang là một Cư sĩ rất giỏi. Ngài là một Luận sư nổi tiếng, là người thành lập ra trường

Đại học Phật Giáo Ananda của Ấn Độ. Công đức phước báu của Ngài vô cùng lớn, thế mà đến lúc Ngài bị bệnh khổ, Ngài khổ đến mức người đời sau nhắc lại thì giàn dựa nước mắt, người đứng bên cạnh nhìn thấy thì chịu không nổi. Người ta nhìn thấy thì cho rằng Phật không linh.

Nhiều người cho rằng Phật không linh nên bỏ đi luyện pháp này, pháp kia. Hiện nay nhiều người trong và ngoài nước đi luyện tế bào gốc, truyền năng lượng. Chúng ta phải biết, trong mười điều tâm niệm Phật dạy chúng ta: **“Có thân thể thì đừng cầu không bệnh khổ vì không bệnh khổ thì tham dục dễ sanh”**. Nhờ bệnh khổ mà chúng ta được nhắc nhở, nhờ bệnh khổ mà chúng ta lo phẩn tỉnh để tu hành, để viển ly Ta Bà. Nếu không có bệnh khổ thì nhiều thứ tham dục sinh ra, chúng ta chìm đắm trong ngũ dục. Tài, sắc, danh, thực, thù là chi là năm đại đầu mục với hàng triệu triệu **“binh sĩ”**.

Hòa Thượng nói: **“Học Phật thì phải nhìn thấu ý nghĩa chân thật của mọi sự vật sự việc, chứ không phải học Phật để được bảo hộ bình an”**. Nếu mọi người nghĩ học Phật để được bảo hộ bình an là mọi người đã sai rồi, nhưng khổ nổi nhiều người đã được dạy như vậy. Chúng ta học Phật, tuân theo lời Phật dạy thì đó là sự bảo hộ bình an của Phật. Người ta tham sân si, nhưng chúng ta không tham sân si. Người ta đấu tranh, tranh giành quyền lợi thì chúng ta nhường, người ta tranh giành nữa thì chúng ta nhường nữa. Người ta tiếp tục tranh giành thì chúng ta tiếp tục nhường. Đó là công phu.

Chúng ta hiểu được rằng: **Nếu chúng ta bỏ ra rất nhiều công sức mà chúng ta không nhận bằng tiền thì chúng ta nhất định sẽ nhận bằng phước báu. Cái gì chúng ta nhận nhưng không trả bằng tiền thì sẽ phải trả bằng phước báu**. Chúng ta không cần so đo, không cần tính toán, tại vì chúng ta biết rằng nó không mất đi đâu cả. Cho nên chúng ta học Phật chỉ cần nhìn thấu thì chúng ta đã tinh tường hơn mọi người. Sau khi nhìn thấu thì buông xả, buông xuống. Khi đã buông xuống thì không còn vướng mắc, không còn chướng ngại. Không còn chướng ngại thì làm sao mà không tự tại! Khi tự tại được rồi thì tùy duyên, nhất định là thấy, nghe, nhận biết luôn tinh tường hơn người.

Hòa Thượng nói: **“Người học Phật hiện tại muốn tư tưởng, kiến giải của mình hơn người thì phải hạn chế đến mức thấp nhất những tập khí của bản thân. Nếu tư tưởng, kiến giải của mình như người thế gian, thế trí biện thông, ranh ma nhiều kỹ xảo thì đó là điều đặc biệt sai lầm. Học Phật dù học nhiều năm nhưng không có năng lực để hàng phục phiền não, không thể khắc chế phiền não thì bạn chỉ là một nhà Phật học mà thôi”**.

Nói thì hay, nhưng mọi việc đều nhếch nhác, không tinh tường, nội tâm không khắc chế được phiền não. Chúng ta thử nghĩ xem: Quay đi quay lại vẫn là tự tư tự lợi, con của mình, gia tài của mình, việc mình làm.. Tất cả đều lây rây, cuối cùng không tinh tường, năng lực **“thấy nghe nhận biết”** bị tự tư tự lợi làm cho sai lệch nên không thể tinh tường. Chúng ta học Phật để nhìn cho thấu, thấy rõ chân tướng sự thật của mọi việc mọi vật, biết rõ chân tướng của vũ trụ nhân sinh, biết rõ ta từ đâu đến, biết rõ ta đi về đâu. Đó mới là tinh tường.

Có người hỏi Hòa Thượng: “*Thưa Hòa Thượng, con có thể vắng sanh được không?*”. Hòa Thượng nói: “*Việc này đâu cần hỏi tôi, mọi người tự quan sát thì liền biết được*”. **Tiêu chuẩn của Tịnh Độ là tâm tịnh thì mới tương ứng với cõi Tịnh. Chúng ta phải khắc chế được tập khí phiền não, không để nó dấy khởi.** Trong lúc chúng ta tu hành, tập khí phiền não từ nhiều đời nhiều kiếp của chúng ta nổi lên và dẫn dụ chúng ta. Ham ăn, ham ngủ, ham danh vọng địa vị tiền của tài sản sẽ dẫn dụ chúng ta. Nếu chúng ta vẫn để tập khí phiền não khởi hiện hành thì tâm không thanh tịnh. Tâm không thanh tịnh, tâm xen tạp, phiền não, vọng tưởng mà niệm Phật thì câu Phật hiệu đó không thanh tịnh, niệm Phật không có lực.

Đạo tràng ngày càng đông chưa chắc đã tốt. Lớp học của chúng ta hôm trước có hơn 260 người tham gia học tập. Tôi liền nhắc nhở: “*Chúng ta không cần giới thiệu lớp cho những người chỉ muốn đến để nghe cho biết. Lớp học chỉ nên dành cho người thật học*”. Trước đây, tôi tự học một mình, ngày ngày nghiêm túc học cùng chúng sanh ở các tầng không gian khác. Tôi tự học được gần 400 đề tài thì có người năn nỉ tôi mở Zoom để nhiều người cùng được học, cùng được dậy sớm, quý tiếc thời gian. Tôi thấy cũng phải nên từ đó mới bắt đầu mở Zoom. Nhiều năm nay, chưa bao giờ tôi ngủ quá 5h sáng.

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta học Phật thì phải có năng lực khắc chế tập khí phiền não của mình. Nếu không có năng lực khắc chế tập khí phiền não của mình thì không thể có năng lực vượt thoát Tam Giới*”. Tam Giới là Dục Giới, Sắc Giới, Vô Sắc Giới. Chúng ta đã luân quần trong luân hồi, khi thì ở Súc Sanh, khi thì ở Thiên Nhân, khi thì ở Địa ngục, khi thì ở Ngạ Quỷ. Thời gian ở Địa Ngục, Ngạ Quỷ, Súc Sanh thì rất nhiều. Thời gian ở cõi Người thì rất hạn hẹp, đôi lúc cũng được làm Thiên Nhân nhưng thời gian cũng rất ngắn. Chúng ta quán chiếu trong một ngày chúng ta có lúc mình cũng làm thiên nhân, có lúc làm người, cũng có lúc làm súc sanh, có lúc cũng đọa Địa Ngục. Khi tâm sân hận thì ta đang ở trong Địa Ngục, tâm tham dẫn dụ thì ta là ngạ quỷ, làm sai mà không hề biết mình sai thì ta là súc sanh. Lúc tâm ta thanh tịnh, an nhàn, ta khởi lên tâm từ bi, hi xả, khởi lên Tứ Vô Lượng Tâm thì đó là cảnh giới của Thiên Nhân. Nhưng trong một ngày của chúng ta, cảnh giới thiên nhân được mấy phút?

Hòa Thượng nói: “*Người mình tâm kiến tánh lia khỏi tất cả vọng niệm, lia khỏi tất cả phân biệt, lia khỏi tất cả tư tưởng kiến giải thì tâm mới thanh tịnh, vĩnh viễn ở trong cảnh giới Định. Tâm thường trụ trong Định thì công phu rất cao. Chúng ta muốn học công phu thường ở trong Định nhưng học không được. Pháp môn Tịnh Độ tương đối thù thắng, người người đều có thể học. Pháp môn Tịnh Độ không dạy chúng ta trụ trong Định mà dạy chúng ta trụ trong câu “A Di Đà Phật”. Việc này thì dễ dàng hơn rất nhiều. Đây là chỗ tốt của niệm Phật. Các pháp khác dạy chúng ta trụ trong Định, nhưng người muốn trụ trong Định thì rất khó. Trụ trong câu “A Di Đà Phật” thì dễ hơn việc để tâm không trong Định. Một ngày từ sớm đến tối, ngoài câu “A Di Đà Phật” ra thì không có bất cứ thứ gì*”.

Chỗ này chúng ta đừng hiểu lầm. “*Không có bất cứ thứ gì*” là chúng ta làm tốt nhất tất cả mọi việc nhưng không vướng bận bất cứ việc gì trong tâm chứ không phải là không làm gì. Nếu không làm gì thì trở thành lười

biếng. Người ta ngồi niệm Phật trong phòng mát mẻ thì rất thích, nhưng ra ngoài nắng làm việc thì chịu không nổi. Chúng ta phải nên nhớ: **Nơi nào cũng là Niệm Phật Đường. Bồ Tát ở chợ thì chợ là đạo tràng, Bồ Tát ở vũ trường thì vũ trường là đạo tràng.** Ở trong mọi hoàn cảnh, tâm ta phải thanh tịnh. Chúng ta phải làm đến mức tốt nhất, làm để mọi người học tập.

Hòa Thượng nói: **“Một ngày từ sớm đến tối ngoài câu “A Di Đà Phật” ra không có bất cứ thứ gì. Đây chính là tu Tịnh Độ. Trong tâm chân thật có Tịnh Độ, trong tâm có Tịnh thì nhất định bạn sinh về cõi Tịnh. Người niệm Phật chúng ta phải đem tâm trụ ở nơi câu A Di Đà Phật”.**

Có đồng tu hỏi Hòa Thượng: **“Con phải đi làm, con phải làm việc, trong nhà có rất nhiều việc thì con phải làm như thế nào? Có phải là con thấy đều buông hết mọi việc không làm gì cả hay không?”.** Hòa Thượng trả lời: **“Không phải vậy! Nhưng sự việc ở thế gian, mọi thứ cần làm thì ta đều làm, nhìn thấy thì làm. Mọi việc chúng ta phải làm đến được tốt đẹp viên mãn nhất, nhưng làm với tâm thanh tịnh. Đây là việc làm của Bồ Tát”.**

Hòa Thượng đã dạy chúng ta rất rõ. Tổ Sư Đại Đức nhiều đời cũng làm như vậy, cũng dạy như vậy. Các Ngài cực lực đề xướng Tịnh Độ, giúp cho tịnh Độ phổ khắp nhân gian. Nếu các Ngài không cực lực làm ra cho chúng ta xem thì ngày nay làm gì có Tịnh Độ để chúng ta thừa hưởng!

Hòa Thượng nói: **“Mọi sự việc trên thế gian này, thấy cần làm thì phải làm. Cái thấy của người học Phật phải tinh tường hơn người, thấy trước, biết trước, làm trước. Người bình thường mà thấy trước thì họ đã làm trước. Chúng ta phải làm một cách tốt đẹp, viên mãn, không phải là làm để cho người khác nhìn. Kể cả không có người thấy chúng ta vẫn làm một cách tốt nhất”.**

Tổ Ân Quang dạy chúng ta: **“Dốc hết trách nhiệm trong vai trò trách nhiệm của mình nhưng tâm không vướng bận, không dính mắc”.** Hòa Thượng dạy chúng ta: **“Việc tốt cần làm nên làm không công không đức”.** Bạn làm vì công đức thì bạn tạo thiện nghiệp chứ không tạo Tịnh Nghiệp. Người tu Tịnh Độ không tạo thiện nghiệp, không tạo ác nghiệp mà tạo Tịnh Nghiệp. Tạo Tịnh Nghiệp thì mới vãng sanh. Tạo thiện nghiệp thì chỉ hưởng phước.

Hòa Thượng còn nhấn mạnh: **“Không phải bảo bạn không làm bất cứ việc gì! Mọi thứ đều phải làm, mọi việc đều phải làm nhưng nơi nơi chỗ chỗ mình làm đều thanh tịnh, đều không chấp trước”.** Nhà Phật thường nói: **“Phật pháp tại thế gian bất hoại thế gian Pháp”**, Phật Pháp ở thế gian không làm hỏng Pháp của thế gian. Phật pháp đến thế gian này mà làm tan nhà nát cửa, làm mọi thứ đảo lộn trật tự, vậy thì có phải là Phật Pháp không? **“Phật pháp tại thế gian bất hoại thế gian Pháp”** có nghĩa là Phật Pháp đến thế gian để làm tốt hơn những gì thế gian đang có, chứ không làm ngưng trệ hay làm xấu đi. Tôi hết sức ưu tư một việc. Năm 2010, người ta nghe nói sắp có đại nạn, liền bán nhà bán đất, tập trung niệm Phật để vãng sanh. Những người đó bây giờ không dám về nhà, không có nơi để về, giờ đây họ tu hành không tốt. Bài này Hòa Thượng dạy chúng ta hơn 20 năm trước.

Hòa Thượng nói: *“Người đem tâm của mình thường trụ trong câu “A Di Đà Phật” thì tâm thanh tịnh. Thấy nghe nhận biết của họ mọi thứ rất tinh tường vì họ không phân biệt. Thấy nghe nhận biết của họ rất tinh tường thì mọi việc làm một cách tốt nhất, không có sai phạm”*. Sai phạm là vì chưa tinh tường, làm việc gì cũng vì cảm tình dụng sự. Dùng cảm tình mà làm việc, tình chấp mà làm việc thì sai rồi. Chúng ta phải nghe cho rõ câu này: **Tâm thường trụ ở câu “A Di Đà Phật”, chứ không phải là miệng thường trụ ở câu “A Di Đà Phật”**.

Ngài Lục Tổ Huệ Năng nói: *“Nào ngờ tự tánh vốn sẵn đầy đủ; Nào ngờ tự tánh năng sanh vạn pháp”*. Những thứ trong tự tánh luôn luôn mới, không bao giờ là cũ, không bao giờ là cùng tận. Chỗ này chúng ta nói ra với người đầy phiền não, vọng tưởng thì họ sẽ không tin vì họ không thấy, nhưng chỉ cần tâm chúng ta se se thanh tịnh thì chúng ta nhận ra.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!